

מסורת הש"ס

(א) מנחות סה. (ב) ד"ה ל.
מנחות סה. סוכה מא.
(ג) יהא דהכא דוקא לערב
ולעיל גבי עומר שרי מנחות
ע"י מוס' חגיגה כא. ד"ה
האזקין וכו' ומוס' זבחים נח:
ד"ה טבול, (ד) פסחים א.
(ה) לעיל ל: וש"נ,
(ו) פסחים ט. וש"נ,
(ז) מנחות כז: ע"ס (ח) [נ"ל
לח יאמר],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל אמר
וכו' לעשרן ודאי אלא דמאי
דהא אמרינן שמא
הנותן עישר אלא
יפריש ואכל הוא:
(ב) תוס' ד"ה רב שטת
וכו' אשה קתם ומת
שלוהו אסור בכל הנשים:
(ג) בא"ד לא היה נריך
לחזקת ב"ד כהנים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תאנים
מתאנתי וכו' בשל תורה.
עי' לקמן דף לו ע"ב תוס'
ד"ה מאן האי תנא:

מוסף רש"י

ששאלו בית דין מתעצלים
למקצתנו וקצתנו חותם
(סוכה מט.) וזה שיהיה
למטה שבשופר.
שופר היה שם שנתנו על
קצתנו, ואשש שם עליה
לילה, וכן כל מחסר
כספה מביאן משה
למטה, למחר ודמי קצת
היו, ואוכלים קצת
לעצבן, וסומנין על חוקת
לילה ביד כל כהנים שאין
עומדים שם שיהיה על
העומת אחת שופר, דא על
אכלו מחסרי כספה
(תענית טז.)
והנדרש החרים לחרום
מזון המוקד. מן
ששאלו מקור לה, כגון (צלה
לז): מן מקצתן
כפירות, וכמו (זה עא):
מקפת וקורא לה שם לשון
מקפת ומוציא זה הלה
ואמרו לחבר לפתור מה
לשון לפני זה ששפני,
ששאלו מזה ששאלו
לשון ששאלו, ששאלו זה
השאלו, וזה ששאלו אמר
כלום ואילו טעלים (חורין
ל.) ואש עשו ששן (צלה)

רבינו חננאל

אמר רב נחמן בשל
סופרים אמרין חזקת
שליח עושה שליחותו,
ואבל בשל תורה עד
שיתברר שליחותו. ורב
ששת אמר אחד זה ואחד זה
חזקת שליח עושה
שליחותו. אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתנן
במנחות משקרב העומר
מותר החדש מיד.

והרחוקין מחצות היום
ואילך, ופשוטה היא.
ורב ששת בית דין אין
מתעצלין ושרי מחצות
היום אבל גבי שליח כל
היום, יתר מזה אמרין
חזקת שליח ערשה
שליחותו. אמר רב ששת
מנא אמינא עליה דתניא
באשה שיש עליה לידה א
לאו משום דאמרין חזקת

HebrewBooks.org ©Mazliah Publishers. No commercial use allowed.

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

בשל סופרים. סמכין אחזקת שליח דאי נמי לנה עביד לא חמיר
אייסורא כגון עירובי תחומין; בהרקות; מירושלים שאין יודעין אם
עדיין קרב העומר מותרין מחלות היום. אלמא סמכין אכהנים שהן
שולחין ועבדי שליחותיהו ומקריב ליה: הסם דקדשני טעמא דו'.
ואזי דינא סמכין אלז אכלה
בטעמא לא: שליח כונו יומא. נטריה
ומי מטא לאורתא סמכין עליה
דודאי לא עבר היום עד ששמר

הבטחתו: מעות. למי שמי מוריס:
ונוסנס בשופר. שכתבו עליו קניין
ששם נותנין מעות קיני חובה כדתן
שקלים (פ"ו משנה ה') י"ג שופרות
כ"י: ועונבל. דתנן (מגילה דף כ"א).
האזון והמחוסר כפורים לריבין
טבילה לקודש: ואוכלת קדשים
לערב. אלמא חוקה הכנים עושין
שליחותן הואיל והדבר תלוי בהן
שהנשים סומכות עליהן שלא יעבור
היום עד שיקנו קניין בכל מעות
שנצטוו שופר וקריבו כפי שלא יאכלו
הנשים קדשים בטומאת שנה א' הוא
זכרת: ורב נחמן. אמר לך הא נמי
חוקה דבי דינא הוא: לא ולקט לך
תאנים מתאנתי. ולא נתן מדה
ללקיטתו: אוכל. המלקט מן
הנלקטות: עראי. בלא מעשר וכשכא
לאכלן קצב מעשרין ודאי מעשרות
ודאין תרומה גדולה וכל דימי הפרשה
שאין ספק לומר שמא צבל הבית
עיסר עליהן ממקום אחר דהא לא
יודע כמה ליקט: אכל אמר לו מלא
לך כנולג וזו. הואיל ונתן זה יודע
כמה לוקט יש לומר שמא זה הנותן
חושש שמא יסמוך עליו שיתן לו דבר
היתר ומעשר עליהן ממקום אחר
הילכך מלקט זה אוכל מן עראי
בלא מעשר וכשכא לאוכלן קצב אין
לצריך לעשרן ודאי אלא דמאי (ב) יפרש
ויאכל הוא בעצמו המעשרות של לו
ושל עני כשאר לוקט פירות מעט
הארץ שמחזיקין בספק מעושרין אף
אלו ספק מעושרין הן ותורת דמאי
עליהן: דנ"א. דספק הן ודמאי
מיהא צרי אפרושי: בעט הארץ.
שהנותן עם הארץ הוא ואינו חושש
צלפני עור: אכל כחבר. ודאי
מעושרין הן ואין צריך לעשרן אפילו
דמאי: רש"ג אומר דנ"א. דסגי
בדמאי בזמן שהנותן עם הארץ וחשוד
למרוס שלא מן המוקף: אכל. היה
הנותן חבר לא יאכל קצב המלקט עד
שיעשרם מעשרות ודאי: רבי בנו של
רש"ג אומר: והא יאכלנו לעמי הארץ
עבדים. לקמן מפרש הי ניהו עם
הארץ: לא נחשדו. למרוס שלא מן
המוקף הא לאו הכי ודאי היה סמכין
על צבל הבית זה שהוא שליח על כך
שמוטל עליו לעשר מה שהוא נותן
ואל יאכלו אסור לעם הארץ: מחסה
יורו. והואיל ופיירי לדידה הוא עליה
לדידה רמי וחייש לזפני עור אכל
שליח דקביל עליה מחזירו איכא

למחמיר דמייאש ולא עבד דסבר ההוא לא סמך עלי: מי
 יצוהו. ה. לעשורי ספק הא עם הארץ חבירה מהימן ליה טפי
 מימין: דקתי מעשרן דמאי בצם הארץ דקאמר ליה
 רישא. י. ודאי קאמר בצמה דברים אמורים דלוקט נרין
 לנחב ספיא כו' והכי קאמר בצמה דברים אמורים דלוקט נרין
 עלייהו האי בעל היתא אי לא אכל בחצר שאמר צם הארץ
 דודאי כיון דנותן חצר ולוקט עם הארץ חייש הנותן דלא ליכילתה

זיבה מביאה מעות לקינה ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת בקדשים לערב. מאי טעמא שלית עושה שליחותו. ודחי רב נחמן ואמר התם כדרכ שמעיה דאמר חזקה אין ב"ד

רב ששת אמר חזקה של
מפולירר"א פוסק כרב
צדיני וכרב ששת צאיסורי
דצפ' התקבל (גיטין דף סד.)

בשל סופרים חזקה שליה עושה שליחותו ורב
ששת אמר אחד זה ואחד זה חזקה שליה
עושה שליחותו א"ר ששת מנא אמינא לה
דתנן ^א * משקרב העומר הותר החדש מיד
^ב והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך והא
חדש דאורייתא הוא וקתני הרחוקים מותרין
מחצות היום ואילך לאו משום חזקה שליה
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדקתני טעמא
פ' שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו ואיכא
דאמרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דקתני
טעמא לפי שיודעין שאין ב"ד מתעצלין בו
ב"ד הוא דלא מתעצלין בו הא שליה מתעצל
בו ורב ששת אמר לך ב"ד עד פלגיה דיומא
שליה כולי יומא אמר רב ששת מנא אמינא
לה ^ג דתניא האשה שיש עליה לידה או זיבה
מביאה מעות ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת
בקדשים ^ד לערב מאי טעמא לאו משום
דאמרין חזקה שליה עושה שליחותו ורב
נחמן התם כדרב שמעיה ^ה דאמר רב שמעיה
^ו חזקה אין ב"ד של כהנים עומדים משם עד
שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא האומר לחבירו צא
ולקט לך תאנים מתאנתי אוכל מהן עראי
ומעשרן ודאי מלא לך כלכלה זה תאנים
מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי
^ז במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר
אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי רבן שמעון
בן גמליאל אומר במה דברים אמורים בעם
הארץ אבל בחבר אינו אוכל עד שיעשר
לפי ^ח שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן
המוקף אמר רבי נראין דברי מדברי אבא
מוטב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף
ולא יאכילו לעמי הארץ טבליים עד כאן
לא פליגי אלא דמר סבר נחשדו ומר סבר
לא נחשדו אבל כולי עלמא חזקה שליה
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדרב חנינא
חוזאה ^ט דאמר רב חנינא חוזאה חזקה הוא
על חבר שאינו מוציא דבר שאינו מתוקן
מתחת ידו אמר מר במה דברים אמורים
בעם הארץ אבל בחבר אוכל ואינו צריך
לעשר דברי רבי האי עם הארץ דקאמר ליה
למאן אילימא דקאמר לעם הארץ חבריה
מעשרן דמאי מי ציית אלא בעם הארץ
דקאמר ליה לחבר אימא סיפא נראין דברי
מדברי אבא מוטב שיחשדו חברים לתרום
שלא מן המוקף ואל יאכילו לעמי הארץ טבלין
עמי הארץ מאי בעי התם אמר רבינא ^י רישא
בעם הארץ שאמר לחבר סיפא בחבר
שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומעו רבי
סבר

מדרבנן ורב נחמן מודה
שליחותו כיון דעיקר שם מע

לב.

סא א מ״י פ״י מהל' מאכלות אסורות הלכה ב:
סב ב מ״י פ״א מהל' מחוסרי כפרה הלכה יב:
ג [מ״י סס]:
סג ד ה מ״י פ״י מהל' מעשר הלכה י:

רבי ג'סים גאון

האשה שיש עליה לידה או יביה מביא נשות ונותנת בשוה. פי' שופר האמרו באין עלי תביה שמקבצין לתוכה מנות שלקנין. כמפורש במס' שקלים י"ג במדס' ושפורתה היו במקדש וכתבו עליה קטלן וחתן תתקין עתיקן. ולזה נקראו במסכת גיטין בנפוק הנזקין, והא שפורא דמיעקרא בי רב יהודה ולבסוף בי רבה, ולבסוף בי רב יוסף, ולבסוף בי אביי, ולבסוף בי רבא.

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]